

březen 2025

Těšínský

BOŽKOPIS

Kája Fiedorová

To hezké na lidech tkví v jejich jedinečnosti

REDAKČNÍ RADA

ŠÉFREDAKTORKA

Barbora Štefaňáková

REDAKTOŘI

Eliška Bardoňová

Alžběta Dittrichová

Karolína Fiedorová

Vojtěch Habart

Tereza Latková

Tereza Macurová

Tereza Morcinková

Markéta Mucková

Sofie Sklářová

Jonáš Špirka

Markéta Tkáčová

Tereza Wróbllová

GRAFIKA

Vojtěch Nesvadba

Elen Pastrňáková

Dita Vicianová

PEDAGOGICKÁ PODPORA

Mgr. Iva Dluhošová

Kontakt, stížnosti, nápady:

gmctbozkopis@seznam.cz

Zdroje obrázků, není-li uvedeno jinak:

Pinterest, Google Obrázky, školní archív

OBSAH

TÉMA: KRÁSA

KRÁSA NEDOKONALOSTI

Strana 8

KÁJA FIEDOROVÁ

Strana 11

KRÁSA, SLAST A SIRÉNY

Strana 17

MGR. ĎURINOVÁ

Strana 21

JAZYKY LÁSKY

Strana 25

EDITORIAL

Drazí čtenáři,
vítám vás u nového čísla, které se věnuje tématu blízkému snad nám všem – sebeláska, krása, hodnota člověka. Osobitost, sebevědomí a krása nás dělají nezapomenutelnými a můžou působit téměř jako výhoda či privilegium v jakémkoliv prostoru a odvětví. Nádherně nás přitahuje a my neustále vyzdvihujeme dechberoucí prvky umění, architektury či přírody.

Proč široká veřejnost zná Kleopatru nebo císařovnu Sissi? Pamatují si snad všichni důvtipné politické a diplomatické tahy Kleopatry a to, že vládla nejen své egyptské říši, ale také že měla velký vliv na politiku římskou? Jak známý je fakt, že Alžběta Bavorská lobovala za uherské vyrovnání a svými pravidelnými návštěvami a neutuchajícím zájmem prosazovala zlepšení podmínek v ústavech pro duševně nemocné? Anebo známe tyto silné ženy jen pro jejich půvab a krásu?!

Hledat půvab a krásu ve všem kolem nás není nutně negativní či povrchní. Naopak, pozitivní přístup může být příjemným osvěžením našeho života v těch pošmourných chvílích. Ale jak řekl František Palacký, v poznávání krásy je nutné nejdříve poznat sama sebe.

Štefaňáková

Barča Štefaňáková
šéfredaktorka

Feminismus. Pro někoho děsivé slovo a často mnohými opovrhované. Když se označíme za feministky, často příslušníci nejen starší generace namítnou, že z toho vyrosteme, jakmile poznáme ten pravý život. Jsme moc agresivní, hlasité a chceme toho příliš. Anebo ne?

Proč slovo „feminismus“ tolik pohoršuje? Proč se naše společnost odmítá v této oblasti posouvat kupředu? Proč se muži cítí ohrožení narůstajícím zastoupením žen v oborech dříve označovaných jako mužské? Znamená příliv práv pro jednu skupinu útlak té druhé? Je problém nerovnosti v dnešní společnosti dostatečně řešen a prezentován?

Již přes 200 lety se ženy aktivně napříč téměř všemi kontinenty snažily o své zrovnoprávnění s muži. První vlna feminismu zasáhla západní Evropu a Ameriku na přelomu 18. a 19. století, kdy nárůst sebeuvědomění vyvolaly revoluce, které hýbaly celým světem. Deklarace práv člověka a občana se zabývala zejména právy mužů, a něco takového nemohlo ženám zůstat lhostejné! V Americe bylo ženské hnutí spojeno s bojem za práva otroků a ženy nesly označení „sufražetky“ (z anglického suffrage = volební právo).

V našich vodách za ženská práva bojovaly zejména spisovatelky Karolina Světlá, Božena Němcová a Eliška Krásnohorská, jejíž zásluhou bylo založení dívčího gymnázia Minerva (1890). Důležitou institucí se stala také Ženská národní rada, která se zrodila díky senátorce Františce Plamínkové. Zejména v období první republiky rada dohlížela na dodržování zásad rovnoprávnosti stanovených Ústavou Československé republiky z roku 1920, kde bylo poprvé zakotveno

volební právo pro ženy. V souvislosti s první republikou nesmíme zapomenout na „tatička“ Tomáše Garriguea Masaryka, který se na společenském přijetí rovnoprávnosti taktéž podílel například pořádáním přednášek.

Druhá vlna feminismu se zvedla po druhé světové válce. Vlivem mobilizace byly ženy nuceny letech 1939–1945 „nahrazovat“ muže ve všech odvětvích, vydělávat a zaplňovat prázdné pracovní pozice. Po válce se ale muži začali vracet zpět na svá místa a ženy také – do domácnosti do područí svých manželů. A to se jim nelíbilo. Začaly boje, které přetrvávají dodnes. Dříve šlo hlavně o právní paritu, dnes se vyzdvihují spíše potíže socializační, kulturní, ...

Na západě tato vlna končí přibližně v 80. letech minulého století. U nás začíná, zpožděna komunistických režimem, až po roce 1989. I dnes můžeme sledovat častokrát negativní přijetí ambiciózních žen v české společnosti.

S mnohem horšími podmínkami se však setkávají ženy východně od nás, kde se otázka rovnoprávnosti stále ještě nezačala řešit, ba dokonce se často víc a více odklání od západního směřování a vrací se hlouběji do minulosti.

Jak se staví současná česká společnost k otázce rovnoprávnosti? Odpověď určitě není jednotná. Výzkumy tvrdí, že nejpalčivější problémem je nadále ekonomická stránka. Ženy v pracovním prostředí jsou často znevýhodněné. Můžeme hovořit o termínech jako již zmíněná platová nerovnost (= pay gap), skleněný strop (=glass ceiling, ženy mají menší šanci dostat se na vedoucí manažerské pozice) nebo trest za mateřství (=motherhood penalty).

Nezavírat oči před těžkostmi a respektovat se navzájem zůstává a navždy zůstane základním pilířem tvoření moderní demokratické společnosti. Pokud se podíváme pořádně, uvidíme nejen ženy otvírat diskuze o palčivých tématech, ale navrhopvat řešení, organizovat akce a pomáhat okolí porozumět komplikované problematice.

Barča Štefaňáková, Septima A

CO JE TO SEBELÁSKA?

Tento pojem má pro každého jiný význam – pro někoho je to péče o tělo a mysl, pro jiného nastavení hranic nebo čas strávený s blízkými. Zeptali jsme se: Co pro tebe znamená sebeláska a jaké rituály nebo zvyky ti pomáhají cítit se dobře ve své kůži?

Anežka, 6. SA

Sebeláska pro mě znamená zdravé hranice. Možná to zní trochu nekonkrétně, ale ve skutečnosti jde o to, abych věděla, co zvládnu a zároveň si uvědomovala, že nemusím dělat všechno. Hodně mi pomáhá psaní deníku. Pro každého to může znamenat něco jiného, ale pro mě je to směs náhodných slov vyjadřujících mé emoce spolu s obaly od bonbónů, účtenkami nebo papírovými náramky z akcí – to všechno v jednom sešitě.

Ivča, 2. A

Sebeláska pro mě znamená přijmout se taková, jaká jsem, i se svými chybami. Když začnu pochybovat o své hodnotě, ráda se podívám zpět na své úspěchy, které mě dovedly tam, kde jsem dnes. To mi pomáhá uvědomit si, že se neustále posouvám dál.

Vojta, 2. A

Možná jde o pocit, že se člověk cítí být v pořádku s tím, kdo je, a když se podívá do zrcadla, je spokojený. Dnes se o tomto tématu v médiích mluví až přehnaně, přitom si na to každý musí přijít sám. Pro mě je důležitou součástí dělat věci, které mě naplňují.

Ellen, 1. A

Sebeláska. Často s ní mívám problém a hledám na sobě zbytečné chyby a negativa. Pro mě je to snaha o to mít se ráda, být sama sebou a přijmout se. Když se cítím špatně, pomáhají mi písničky, vypovídání se někomu blízkému a taky sport.

Martin, 6. SA

Viděl bych to jako respekt k sobě samému, smíření se s vlastními nedokonalostmi a také trojvrstvý toaletní papír. Nepřikládám věcem zbytečnou váhu.

Dita, 7. SA

Sebeláska? Na tu popravdě mnozí z nás zapomínají. Totiž, pokud nemáme rádi sami sebe, nemůžeme opravdu milovat ani druhé. Proto je pro mě sebeláska něco, na čem by měl pracovat každý. Pomáhá mi obklopovat se lidmi, kterým na mně záleží, nebo dělat věci, které jsem ráda dělávala jako malá. Často se sama sebe ptám: Jak bych se chovala k někomu, na kom mi záleží? Takto se snažím chovat i k sobě.

Amálie, 1. A

Sebeláska pro mě znamená znát svou hodnotu a nenechat se zmanipulovat k pocitu bezcennosti. Myslím, že je důležité ji mít, ale ne v přehnané míře. Zároveň věřím, že umět si stát za svým a říkat „ne“ ve správných chvílích, ať už v byznysu nebo jinde, je klíčové pro to, abychom se cítili dobře ve své kůži.

Petr, 6. SA

Sebeláska pro mě znamená, že člověk zná svou cenu a neklesne pod ni. Na pohodu nemám žádný rituál, ale díky dobrému spánku jsem vždycky víc v pohodě.

Mgr. M. Cieslarová

Sebe + láska – znamená to mít rád sám sebe, vnímat se pozitivně. Existují atributy, které mi dělají v životě radost. Držím se svaté trojice – kolo, jídlo a skvělá společnost.

Mgr. V. Křístková

Sebeláska pro mě znamená rovnováhu – 8 hodin práce, 8 hodin spánku a 8 hodin volného času. Důležitý je pro mě také kvalitně strávený čas s rodinou a schopnost nastavit si zdravé vnější i vnitřní hranice.

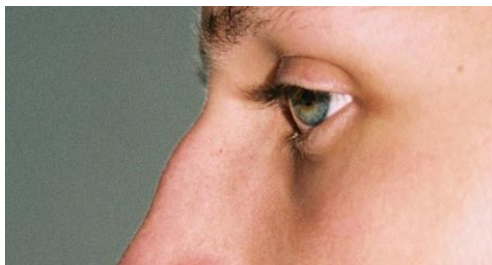
KRÁSA NĚDOKONALOSTi

Krása. Každý si pod tímto slovem složeným z pěti písmen představí něco úplně jiného. Pro jednoho může být krásným východ slunce nad zasněženou krajinou, pro druhého nový model vozu oblíbené automobilové značky, pro někoho dalšího může být krásným zpracování románu. Ale co vlastně ta krása je? Proč ji každý vnímáme jinak? A jak moc ovlivňuje smýšlení dnešní doby náš pohled na to, co je podle nás krása?

V tom, jak vnímáme krásu a co pro nás krása znamená, se jeden od druhého lišíme, a nevnímám to vůbec negativně. Právě naopak. Náš pohled na svět ovlivňuje prostředí, ve kterém vyrůstáme, společnost, ve které se pohybujeme, nebo třeba naši rodiče, kteří nás vychovávají. Všechny tyto aspekty mohou mít velký vliv na to, co je pro nás krásné. Co jeden člověk považuje za něco nadpozemsky nádherného, může druhého nechávat zcela chladným. Špatným směrem se vnímání krásy začne stáčet ve chvíli, kdy se na scénu dostane internet, sociální sítě a s nimi ruku v ruce myšlenka, že pokud má být něco – cokoliv – krásné, musí to být dokonalé.

V poslední době se často pojí slovo DOKONALÝ s krásou, někdy ho přímo nahrazuje. Používáme ho v běžné konverzaci, při úplně obyčejných popisech denních činností. *Dnešní den byl naprosto dokonalý: ráno jsem nezaspala a ten test z dějepisu jsme nepsali. Včera jsem si konečně koupila ten dokonalý modrý kabát, o kterém jsme se bavili...* Jakmile se nad tím pojmem zamyslíme, otočíme ho přijdeme na to, že je vlastně ve svém plném významu v reálném životě nepoužitelný. Proč? To je jednoduché, co je pro jednoho dokonalé, může pro druhého být naprosto nedostačující.

Sociální sítě a internet sám o sobě náš pohled na krásu a dokonalost značně ohýbají. Dennodenně vidíme zdánlivě dokonalé lidi, kteří jsou krásní, úspěšní, známí a obdivuhodní. Ale každá mince má dvě strany a my vidíme jen to, co nám oni dokonalí lidé vidět dovolí. V mnoha případech se toto pojí právě s krásou. Existují miliony a miliony videí, kde vám kdejaká (rádoby) celebrita předhazuje svůj názor na to, co je podle ní krásné. Nejhorší na tom všem je, že tento názor přijme za svůj velká spousta lidí, kteří k dané osobě vzhlížejí. Myslí si, že když budou mít na věci stejný názor jako ona, jejich život se bude odvíjet stejně a bude stejně dokonalý. Ale takhle to nefunguje, protože každý člověk je sám o sobě jedinečný.

Jedinečnost je něco, čemu by měl být přikládán mnohem větší důraz. Každý má v sobě něco, čím se liší od ostatních. Může to být úplná drobnost, něco malého, téměř bezvýznamného, co dělá jedince jiným. A není lepší vnímat jedinečnost člověka než měřit všechny podle stejného měřítka a mít na krásu jen jeden jediný metr? Hledat něco, co podle nás znamená dokonalost, je podle mě hloupá ztráta času. Jak kdysi řekl ruský spisovatel Lev Nikolajevič Tolstoj: *Pokud hledáte dokonalost, nikdy nebudete spokojení.* A není to snad pravda? Přece právě nedokonalost je to, co nás dělá jedinečnými, krásnými.

Kája Fiedorová, Oktáva A

Aktivity STUDENTSKÉHO PARLAMENTU

S novým číslem Božkopisu je čas na aktualizaci aktivit studentského parlamentu. Po delších debatách studentského parlamentu se sešli jeho představitelé – Sofie Antonie Sklářová (QA), Matěj Dulawa (3. A) a Vojtěch Habart (2. A) – s ředitelem školy a přednesli mu finální návrhy studentů. Mnohé záležitosti nám RNDr. T. Hudec pomohl lépe pochopit, jiné vysvětlil. Našly se však záležitosti, u kterých jsme se shodli na nutnosti změny. Prošel návrat sedáků do prvního patra, návrh na častější používání učebny VR nebo třeba instalace rolet do dalších tříd, což je něco, co můžeme očekávat v nejbližší době. Dále jsme byli ujištěni, že některé problémy, na které jsme upozornili, jsou již v procesu řešení. Jde například o Wi-Fi nebo pomůcky z učebny výtvarné výchovy.

A co dál? Tři zástupci z naší školy se zúčastnili zasedání Moravskoslezské rady studentů, jak se můžete dočíst na stránkách školy. Momentálně tak můžeme čerpat ze zkušeností a rad kolegů z jiných škol. Dále samozřejmě platí, že jakékoliv nápady, stížnosti nebo otázky můžete směřovat buď na jednotlivé členy parlamentu nebo na náš e-mail: sparlament@gmct.cz. Nově můžete také sledovat aktuality na našem Instagramu [@gmctstudentskyparlament](https://www.instagram.com/gmctstudentskyparlament). Nová záložka vznikne brzy i na školním webu.

Vojtěch Habart 2. A

Rozhovor se studentkou

KÁJA FIEDOROVÁ

Známe ji jako nadanou studentku oktávy, která se nebojí dát najevo svůj názor. Již na nižším gymnáziu byla oceněna Nadačním fondem za úspěšné řešení mnohých přírodovědných soutěží. Jak se jí ale podařilo stát se člověkem, kterým je nyní? Nechte se inspirovat jejím příběhem.

Jaká vlastně jsi?

Řekla bych, že jsem cílevědomá, spolehlivá a občas tvrdohlavá. Nejraději mám přírodu, zvířata, rostliny a všechno kolem toho. Taky zbožňuju knížky a kreativní činnost – třeba kresbu různých krajin nebo zvířat. Líbí se mi něco vytvářet a vidět pak ten výsledek, který vyjadřuje, jak vnímám věci okolo sebe. Ráda pak své projekty daruju ostatním a těší mě jejich reakce.

Jak vznikl tvůj zájem o přírodu?

Tím, že jsem vyrůstala na vesnici a prázdniny trávila u prarodičů taky mimo město, byly mi lesy a louky vždycky tak nějak blízké. Postupem času jsem si k přírodě a biologii vybudovala blízký vztah a začala je považovat za neodmyslitelnou součást své osoby.

Je nějaká oblast biologie, které se věnuješ více?

Vždycky jsem nad tím přemýšlela, jelikož se většina lidí dělí na ty se zájmem o zvířata a na ty zkoumající rostliny. Mě ale uchvátil svět na molekulární úrovni, kde se objevuje také chemie.

Jakých soutěží ses dosud zúčastnila?

Už od primy jsem se zapojovala do biologické olympiády. Vždy se mi podařilo postoupit do krajského kola a v sekundě jsem svou kategorii vyhrála. Také jsem řešila chemickou olympiádu sem tam nějakou matematickou nebo Klokánka, protože všechno se vším souvisí.

Teda, toto všechno stihnout za jednu "kariéru" na gymplu, smekám! Máš nějaké konkrétní plány do budoucna?

Ráda bych se dostala na přírodovědeckou fakultu a studovala obor Experimentální biologie a genetika. Také mě láká cestování po Skandinávii. V ideálním případě bych tyto aktivity spojila. A co bude dál, to se uvidí, to je ještě daleko.

Tvé jméno také často vídáme pod články našeho Božkopisu. Řekla bys nám něco o svém působení v redakci?

Upřímně řečeno si vůbec nepamatuji, ani jak jsem se k tomu dostala, ani na svůj první příspěvek. Víím jen, že to bylo někdy v tercii. Mám na starost články informačního charakteru, jako třeba

Top 10. Ale vyzkoušela jsem si i povídku a nyní mě čeká úvaha.

Jaký benefit má pro tebe psaní pro Božkopis?

Když píšu o něčem, co znám, tak se mi samozřejmě pracuje lépe. Naopak když dostanu téma, se kterým jsem se dříve nesetkala, tak mě to obohatí a dozvím se něco nového.

Na závěr by mě zajímal tvůj názor na naše aktuální ústřední téma: sebeláska. Myslíš si, že je v životě důležitá?

Určitě ano. Je nezbytné, aby si každý z nás uvědomil, že jako člověk má svou určitou hodnotu, a neměl by nikomu dovolit se nechat shazovat. Je třeba si chránit to, jak sám sebe vnímá a kým je, protože to hezké na lidech tkví v jejich jedinečnosti. A pokud má někdo problém s nedostatkem sebevědomí, získat si ho zpět znamená běh na dlouho trať, ale rozhodně to možné je!

Děkuji za rozhovor a přeji hodně úspěchů do budoucna.

Tereza Latková, Sexta A

CESTA KOLEM SVĚTA ZA STANDARDY *krásy*

Čína

Čína, stejně jako většina východoasijských států, se může pyšnit pro nás velmi specifickým pohledem na krásu. Vše je přesně určeno. Ženy by měly mít světlou pleť, úzkou čelist, malé plné rty, velké oči, malý nos, dvojité víčka, úzký pas, ... Takto by se dalo pokračovat donekonečna. Poslední dobou se v online světě objevily i výzvy ukazující krásu čínských žen. Podle nich by například měla mít žena pas široký jako papír A4 otočený na výšku nebo by si měla být schopna do jamky u klíční kosti nalít vodu i s rybičkou tak, aby v ní daná rybka byla schopna plavat. Přesně takto vypadá svět čínských ideálů dnes, ale kdysi to nebylo o moc lepší. V minulosti se v Číně velice oceňovaly u dam lotosové nožky. Tato „mini chodidla“ se líbila mužům a poukazovala na bohatství rodiny dívky – dokazovala totiž, že si mohli dovolit, aby jejich dcera nepracovala. Čím menší chodidlo dívka měla, tím větší o ni byl zájem. Proto se ženy dělily podle velikosti své nohy na tři kategorie. Dívky se zlatým lotosem, který byl o velikosti 3 palců (7,62 cm), byly mezi muži nejžádanější. Na druhé příčce pak byl stříbrný lotos, kdy chodidlo mělo velikost 4 palců (10,16 cm), a dívky se železným lotosem o velikosti 5 (12,7 cm) a více palců. Ty měly jen mizivou šanci, že by o ně nějaký muž stál. Rodiče začínali se svazováním chodidel svých dcer mezi druhým a pátým rokem jejich života. Nehty na nohou se musely zastříhnout co nejvíce, aby nevrůstaly do kůže a nevytvářely infekci. Mladým slečnám se poté lámaly prsty, aby dosáhly menší velikosti nohy, a celé chodidlo se poté svazovalo bavlněnými obvazy namočenými do směsi bylin a zvířecí krve. Obvazy se musely obměňovat a toto si mohly dovolit jen bohaté rodiny. Později se svazování chodidel praktikovalo i u chudých obyvatel – chtěli se tak začlenit do vyšší společenské třídy. Tento zvyk i přes značnou péči doprovázely zdravotní problémy. Šířily se infekce, docházelo ke hnutí masa, odpadnutí prstů, či v některých případech i k předčasné smrti. Dívky, které vše dokázaly překonat, se již po celý život nemohly pořádně narovnat a ani bez pomoci chodit. V případě, že rodina přišla o peníze, nastal problém. Dcera musela začít vydělávat, jenže s lotosovými chodidly nebyla schopna zvládat ani tu nejlehčí práci. Tato brutální tradice byla zakázána v roce 1912, avšak jsou známy případy svazování nohou ještě z padesátých let minulého století. Poslední továrna vyrábějící „mini botky“ byla zavřena teprve na konci minulého století.

Japonsko

V Evropě toužíme po zářivě bílém rovném chrupu, v Japonsku to však mají naopak. Obyvatelé tohoto asijského ostrovního státu jsou názoru, že křivé či upíří zuby jsou *kawaii*, neboli roztomilé. Proto je časté, že si Japonky nechávají od svých dentistů vyrobit takzvané *jaeba*. Jde o zákrok, při němž se na špičáky nalepí umělý zub, čímž se vytvoří dojem rozečkaného zubního oblouku. Špičáky poté vypadají delší a špičatější, téměř upíří. I v minulosti měli Japonci odlišný pohled na krásu. Tenkrát bylo oblíbené takzvané *ohaguro*, černění zubů, které však bylo zrušeno v důsledku westernizace. Tato tradice měla kromě krásy poukazovat také na příslušnost ženy k vyšší společenské vrstvě, přechod k dospělosti či oddanost manželovi. Zámožné dívky si tak potíraly zuby směsí železných pilin rozpuštěných v octu a smíchanými s bylinkami a čajovým práškem. Ať už tato směsice zní sebevíc nechutně, chrup japonských žen byl takto odolnější vůči kazům a porušení skloviny.

Mursiové (Etiopie)

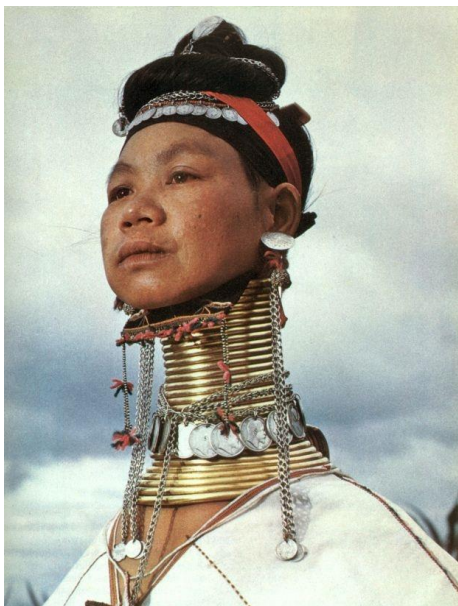
Lidské safari, nebo pouze jeden z mnohých etiopských kmenů? Mursiové se mohou chlubit velmi neobvyklým zvykem, kterým se vyznačuje krása žen – talířky nejružnějších průměrů ve rtu. Dívkám, které se přehoupnou přes patnáctý rok svého života, se nejprve vyrazí dva až čtyři přední zuby a poté jim jejich matka rozřízne ret. Do rány se pak vloží dřevěná zátka a čeká se na plné zahojení rtu, které trvá klidně dva až tři týdny. Po zacelení rány se zátka vymění za talířek, který se časem mění za talířky o větších průměrech. Čím větší talířek je žena schopna dát do rtu, tím stoupá její cena při vdavkách. Pokud ale během života její manželství přeruší smrt manžela, musí si svůj vytahaný ret odříznout. Po ovdovění již nesmí být krásná a nesmí se znova vdát. Tento specifický zvyk již málem zanikl, ale turisté chtějí neobvyklý vzhled místních žen vidět, a tak Mursiové na cizincích vydělávají. Za peníze jim umožňují přístup do vesnice a focení jejich žen a dcer. Díky cestovnímu ruchu se tak tradice alespoň u některých rodin stále těší oblibě.

Tádžikistán

Obočí? Čím huňatější a větší, tím lepší. Skutečně, v Tádžikistánu jsou za největší krásy považovány ženy ideálně se srostlým obočím! Pokud vám obočí jednoduše nesroste samo, musíte se zařídit jinak. Ženy, které tento standard krásy chtějí dodržet, si své obočí mohou dokreslit, nebo se uchylují k používání speciálního bylinného přípravku *Usma*, jenž má simulovat stav a strukturu spojeného obočí.

Myanmar (Barma)

„Nemohou si sundat kruhy z krku, neboť si zlomí vaz.“ Možná jste už někdy slyšeli tuto větu, ale neodpovídá pravdě. Ta je totiž mnohem drastičtější. Dívky si již mezi druhým a pátým rokem svého života nasazují na krk své první prsteny a rok co rok přidávají další. Maximální počet kroužků, které nosí, je dvacet. Ozdoba je vyrobena z mědi nebo mosazi a v nejvyšším počtu poté váží až několik kilogramů. Důvodem delšího krku není jeho skutečné prodloužení. Prsteny díky své hmotnosti stlačují dolů hrudní koš, čímž dochází k poklesu horní řady žebér, a deformují klíční kost. Klíční kost žen v Barmě je vychýlena až o čtyřicet pět stupňů, takže nakonec ramena vytváří dojem, že jsou součástí krku.

Mauritánie

V některých zemích ještě stále přetrvávají středověké tradice. Tradice leblouhu, i přestože z měst již před léty vymizela, je stále praktikována v chudších oblastech této africké země. Jedná se o vykrmovací praktiky dívek na vdávání. Korpulentní dívky byly považovány za krásné a jejich postava byla znakem zdraví, blahobytu, bohatství a prosperity. Dívky byly a jsou posílány do vykrmovacích táborů často již od pěti let a pod pohrůzkou násilí jsou nuceny k pozření co největšího množství potravin. Každý den jsou „vykrmovačky“ schopny do dívek nacist až 14 000 kalorií, přičemž průměrné množství kalorií, které by za den měla do těla dostat 12letá dívka, je 1 500. Dívky pijí velbloudí mléko po litrech a mezi prostředky k rychlému ztloustnutí je považována například rýže s máslem, sádlo, jáhlová kaše, kuskus či arašídový olej. Jestliže mladá slečna odmítne svou denní dávku, je bita nebo jsou jí zlámány prsty na nohou. Od tohoto výkrmu však nejsou uchráněny ani doma, kde tyto praktiky pokračují.

Krása, **Slast** **a Sirény**

**Tři podcasty,
které spojuje
jméno známé
české novinářky.**

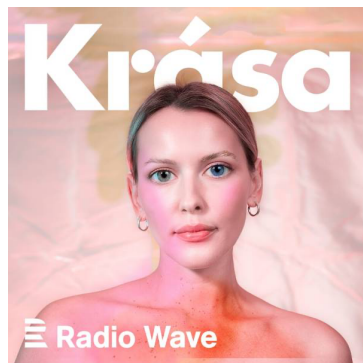
Linda Bartošová, absolventka Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy, se v posledních letech věnuje tématům, která mohou být v dnešní společnosti vnímána jako tabu nebo jsou dosud příliš neprozkoumaná. Po zkušenostech v České televizi nebo Aktuálně.cz spolupracovala s Českým rozhlasem a pod záštitou Rádia Wave vypustila do světa dvě podcastové série Krása a Slast. V únoru letošního roku spolu s kolegyněmi novinářkami Anetou Martínkovou a Hanou Říčicovou startuje nový podcast Sirény.

Podcast Krása a Slast je dostupný na stránce mujrozhlas.cz, v rozhlasové aplikaci či na všech preferovaných aplikacích Spotify či AppleMusic. Sirény jsou speciální – jednotlivé díly budou dostupné s omezenou minutáží na Spotify, celé epizody si budou moci předplatitelé na HeroHero přehrát spolu s exkluzivním obsahem.

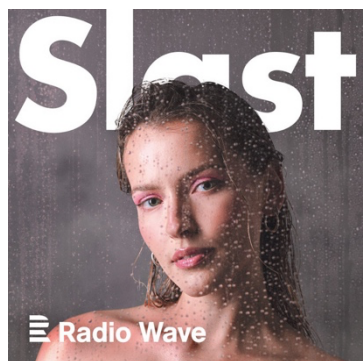
Krása

14dílná série se věnuje tématům vzhledu, sexuality, body image, feminismu a dalším podobným tématům. V rozhovorech se spisovatelí, psychology, topmodelkou, hudebníci nebo kadeřnicí Linda Bartošová odhaluje jejich poutavé životní příběhy.

Slast

Patnáct epizod zasvěcených touze, intimitě a přepisování mýtů. Mladé respondentky hovoří o svém „poprvé“, o studu, který jej doprovází, fantaziích, očekávání a všemu, co k tomuto tématu patří. Každá epizoda je doprovázena také odborným pohledem sociologů, psychologů a dalších odborníků.

Sirény

Podcastová novinka, ve které tři mladé zapálené novinářky diskutují o dnešní společnosti, feminismu, aktuálních i nadčasových tématech. Vtipkují a chtějí, aby bylo slyšet. Vnášejí do podcastového světa osvěžující prostor, kde diskuze je na místě a vítaná. Nebojí se pracovat s fakty, výzkumy a svými zkušenostmi. Ležérní forma nabízí posluchačům možnost se nejednou zasmát, ale také zapřemýšlet nad palčivými tématy a problematikou dnešního světa

Barča Štefaňáková, Septima A

DVOJÍ METR

aneb jak se stereotypy týkají každého z nás

Dvojí metr je pojem, který lze aplikovat na mnoho skupin lidí v rámci naší společnosti. Nabízí se samozřejmě ten mezi pohlavími, ale platí i pro osoby s různou barvou pleti, jiným věkem, náboženstvím a podobně. V následujícím článku se pokusím zaměřit i na ty méně očividné společenské konvence, které nejsou pro všechny férové. Prosím vás, milí čtenáři, abyste si stejně jako já zachovali otevřenou hlavu a byli přístupní diskuzi o tématu, které nás všechny nepochybně tlačí.

Začněme nejvíce probíraným „dvojí-tým standardem“ – rozdílným přístupem k ženám a mužům. Ano, je znechucující, že muž s penězi je automaticky pokládán za dříče, ale u ženy člověk na první pohled čeká bohatého manžela. A teď z jiné strany: žena na procházce s malým dítětem je zodpovědný rodič, který dělá to, co se od rodiče očekává. Muž ve stejné situaci jako by byl někdo speciální, kdo dělá něco neobvyklého. Toto je možná nejlepší příklad, protože je urážlivý pro obě strany. Probíraný je taktéž dvojí metr týkající se emocionální přístupnosti,

kteřá od mužů historicky nebyla očekávána. V posledních letech se však o této problematice začíná alespoň trochu mluvit.

Bez ohledu na míru nerovnosti se o rozdíl v postavení žen dlouhodobě hodně mluví, kdežto mužské mentální zdraví bylo ještě pár let zpátky samo o sobě absolutní tabu. A obrovskou nevýhodou, kterou mužská populace v případě psychických problémů trpí, je nedostatek podpory okolí. Není zkrátka mužné necítit se dobře ve své hlavě nebo dokonce těle! Očekávat podporu od mužských přátel je pak vyloženě příznakem homosexuality, nemluvě o tom, že si oni přátele nejspíše prochází něčím podobným.

S dalšími dvojími metry se rovněž setkáváme denně, říká se jim různě: diskriminace, sexismus, rasismus, ... Tím, že budeme soudit lidi na základě barvy kůže a budeme vytvářet stereotypy, ještě podporujeme vznik více podobných „černých ovčí“, které do těchto stereotypů zapadají. Je nutné si uvědomit, že z jakékoliv formy dvojích metrů

neplyne nic dobrého pro žádnou ze zúčastněných stran.

Pokud k stereotypům ohledně rasy přidáme ještě ty o náboženství, máme základní recept na rasismus, který je rozhodně krásným příkladem dvojího metru, protože soudíme lidskou bytost na základě něčeho, co s posuzováním faktem nesouvisí. Nechci zde zacházet do detailů, všichni si ale dokážeme vybastit nějakou nemístnou poznámku, mířenou na nás nebo někoho, koho známe, která soudila na základě místa narození nebo i víry.

Proč ale podobné dvojí metry vznikají? „Protože to tak bylo vždycky.“ Tato líná odpověď mi nestačila. Po troše pátrání jsem ale došel k závěru, že zmíněná odpověď bohužel opravdu platí. Slovíčko xenofobie (které většinou chodívá ruku v ruce s rasismem), tedy strach z něčeho neznámého, přesně vystihuje postoj lidí, kteří se podobných zkostnatělých názorů drží. Proč něco dělat jinak, než jak to funguje? Kdy však tento řetězec stereotypů vznikl? Na to jasnou odpověď asi nezjistím, ale je docela zná-

mým faktem, že špatné informace mají tendenci se šířit rychleji a déle zůstat v podvědomí.

Poslední skupina stereotypů, o které bych se chtěl zmínit, se týká věku. Je to možná kontroverzní, ale myslím, že soudit někoho na základě věku je stejně nefér, jako na základě pohlaví. Nevybral jsem si, že mi bylo sedmnáct let! Považovat mě proto za mladistvého chuligána dává stejný smysl, jako upírat ženám právo na vzdělání nebo Afro-američanům základní lidská práva. Urgentnost tohoto problému možná není stejná, ale princip určitě ano.

Najít pro tento článek závěr je těžké. Říci, že už chápeme, že soudit lidi rozdílně z povrchních důvodů je špatně, by bylo zbytečné – je to totiž všeobecně známý fakt. Přesto to mnohé od podobných stereotypních „dvojích metrů“ neodradí. Pointou článku ale bylo ukázat, že uvedená problematika se může týkat každého z nás. Je tak jednodušší ostatním nepřát něco, co sami nechceme.

Vojtěch Habart, 2. A

Mgr. Štěpánka Křípalová Ďurínová

Je to přátelská a optimistická učitelka českého jazyka a ZSV. Co zajímavého, ale hlavně zábavného se dozvíme od někoho, kdo přímo reprezentuje smích na naší škole?

Jak se dnes máte?

Kdybych se měla líp, tak mě to zabije. To je můj standardní postoj, protože jsem opravdu přirozený optimista a každý den беру jako novou příležitost k radosti.

Jak byste se popsala třemi slovy?

Káva, víno, zpěv.

A jaké vlastnosti vás nejlépe vystihují?

Pracovitá, zodpovědná a možná i trochu akční.

Jaké bylo vaše dětství?

Vzhledem k podmínkám, ve kterých jsem vyrůstala v období socialismu, bylo až abnormálně idylické. Bylo plné lásky, podpory a radosti. Moje maminka byla učitelka v mateřské škole a vždy nás s bratrem podporovala ve všem, co jsme dělali. Mé dětství bylo plné sportu, her, lezení po stromech a rychlých jízd na kole z kopce dolů. Vyrůstala jsem v domě, který jsme postupně přestavovali, a můj tatínek si tam zařizoval autodílnu. Díky tomu pro mě dí-

lenské prostředí i auta byla přirozenou součástí života. Pokud bych měla říct, jaká byla má oblíbená hračka, rozhodně by to bylo auto.

Čím jste chtěla být jako malá?

Hudba, tanec, umění a kultura mě vždy přitahovaly, takže jsem dlouho snila o kariéře zpěvačky. Nejlépe v Národním divadle, protože mě fascinovala vážná hudba. Veškeré své úsilí jsem směřovala k přijetí na konzervatoř, což mi o vlásek nevyšlo. Možná to ale byl osud, který mě nakonec zavedl sem na gymnázium. Maminka mi od mala říkala, že budu učitelkou, a já se tomu vehementně bránila – ovšem, jak se říká, maminky mají vždy pravdu, proto jsem se zpěvačkou nakonec nestala, ale dalo by se říct, že jako učitelka jsem tak trochu státní komediant, což se příliš neliší.

Měla jste ve svém okolí nějaký vzor?

Určitě mě ovlivnili lidé z mého nejbližšího okolí. A když o tom teď přemýšlím, největší vliv na mě měla moje učitelka hudební výchovy, dějepisu a občanské výchovy na základní škole. Čas to si na ni vzpomenu i dnes. Byla živelná, tvůrčí, ochotná, brávala nás na koncerty, skládala pro nás muzikály a organizovala víkendová soustředění. Jsou to nezapomenutelné zážitky. S odstupem času si uvědomuji, že to byla právě ona, kdo mě nasměroval k mé profesní dráze.

Splnily se vám za život nějaké sny?

Dětství je plné ideálů, které se často ukážou jako nereálné. Ale některé sny se mi splnily. Vdát se, mít rodinu, první

auto, dovolená v Jugoslávii, ... To všechno se mi podařilo. Dětské sny už si moc nevybavuji, protože se soustředím na přítomnost. Věřím, že každý den přináší něco nového. Jak říká Forrest Gump: „Život je jako bonboniéra, nikdy nevíš, co ochutnáš.“ A to je přesně moje životní motto.

Máte i jako dospělá nějaké sny, které byste si chtěla splnit?

Mám, ale vím, že se nesplní, protože pro ně nedělám dost. Ale to mi nevadí. Ráda bych se naučila španělsky, abych si mohla bez problémů objednat cokoli a nemusela trapasit s lámanou angličtinou. Jako fanyнка rugby bych někdy chtěla zažít utkání All Blacks naživo. Další sen, a to vím, že se nesplní, ale já si budu snít dál, je účast na Dakaru. Jsem velká fanyнка motorových soutěží a Dakar je pro mě srdeční záležitost. Takže kdybych si ho jednou mohla zajet... Vlastně, když se to letos povedlo Olze Lounové, která ho letos vyhrála, tak proč ne?

Podle čeho jste si vybírala předměty, které učíte?

Češtinu jsem si vybrala díky své učitelce na základní škole, která byla velmi metodická, přesná a dokázala ve mně vzbudit lásku k jazyku a literatuře. Na gymnázium mě pak ovlivnila paní profesorka Věra Skokánková, která mi ukázala nové způsoby, jak na literaturu nahlížet. A občanská výchova? To byla jasná volba, protože v podání některých zdejších

kantorů se z ní může stát velmi inspira-
tivní a smysluplný předmět.

Co ráda děláte ve volném čase?

Když už se nějaký najde a je ho opravdu málo, protože bych potřebovala, aby den měl 24 hodin a noc, pak nejraději trávím čas doma nebo na zahradě. Jsem spokojená „kočka domácí“ a zahradničení mě nesmírně baví. Ráda také chodím do divadla a na různé kulturní akce. Jsem velkou fanynkou Divadla Petra Bezruče v Ostravě a jsem nadšencem projektu Listování. A pokud jde o hudbu, tak jednoznačně Colours of Ostrava. Zkrátka miluji akce plné hudby, tance a kulturních zážitků.

Jakou hudbu posloucháte?

Všechno, co mě nabíjí pozitivní energií nebo mi pomáhá vytvořit atmosféru. Když potřebuji zklidnit, poslouchám jazz. Mám ráda jak české, tak zahraniční in-

terprety. Z českých určitě Mig 21 a Monkey Bussines, ze zahraničních například OneRepublic.

Kde se vidíte za deset let?

Co se týče rodiny, doufám, že přežiji pubertu svých dětí, která se nezadržitelně blíží. A kdyby mi manžel vykopal vinný sklípek na zahradě, vůbec bych se nezlobila.

Pracovně si přeji zůstat tady na gymnáziu. Jsem tady spokojená a nevím, jestli je to tím, že jsem zdejší odchovanec, ale mám to tu ráda. Myslím, že podmínky, které tady máme, jsou jedinečné. Neplánuji žádné změny, chci se dál zdokonalovat jako pedagog, vést studenty jejich cestou za poznáním a pomáhat jim růst. Týjo, to zní poeticky, ale přesně to je učitelství: mentorství, vedení a podpora studentů v jejich vlastním objevování světa.

Jaká byla vaše první odučená hodina?

Přesně si ji nevybavuji, ale jedna z prvních rozhodně nezapomenutelná byla. Šla jsem do třídy, kde jsem učila ZSV, a chtěla jsem udělat silný dojem. No... to se mi opravdu povedlo. Při vstupu do třídy jsem uklouzla, skončila na zemi a všechny knihy, které jsem nesla, mě zasypaly. A co je na tom nejvtipnější? V té třídě tehdy seděla i paní profesorka Denisa Kuřová, ta vám to určitě potvrdí!

Jaký je váš dosud nejlepší zážitek se studenty?

Těch mám opravdu mnoho. Některé jsou silnější, jiné méně, ale každý okamžik, kdy vidím, že studenti zažijí svůj „AHA moment“ nebo, když vidím, že se studentům daří, tak to jsou vlastně krásné okamžiky a pro mě tak sobecky uspokojivé.

Kdybyste si měla vybrat jiné povolání, jaké by to bylo?

Já mám ráda kontakt s lidmi, takže cokoli, co by tohle nabízelo. Určitě by mě ničilo pracovat někde v kanceláři, jenom za počítačem s mobilem v ruce.

Takže nějaká humanitní oblast, ale konkrétně co, to vážně netuším.

Co vás na výuce nejvíc baví?

To, že můžu vzděláním studenty provázet a že i oni obohacují a inspirují mě. Pokaždé mi ukazují jiný pohled na věci, takže taková ta souhra mezi generačními rozdíly, znalostními rozdíly a to, že se obohacujeme navzájem.

Těšíte se na jaro?

Moc! Jsem člověk, který silně reaguje na změny počasí, a jakmile začne svítit slunce, cítím se lépe, mám víc energie a všechno se zdá snadnější. Takže ano, na jaro se těším VELMI. Už aby bylo tady!

Sofie Antonie Sklářová, Kvinta A

love languages

neboli JAZYKY LÁSKY

Co o nich možná ještě nevíte?

Mezi jazyky lásky patří slova ujištění, fyzický kontakt, pozornost partnera, čas, dárky, skutky a služby. S tímto rozdělením přišel americký autor Gary Chapman, který mimo jiné napsal knížku **5 JAZYKŮ LÁSKY** (The 5 Love Languages, 1992). Pojdme se podívat na pár faktů, které o tomto tématu pravděpodobně nevíte.

Jazyk lásky se může měnit

Ať už máte jazyk lásky jakýkoliv, během života se vám může několikrát změnit (ale taky nemusí). Někdo si potrpí na dárky k výročím, pro jiného je důležitější slovní podpora. Jazyky lásky se mohou měnit v různých životních situacích, např. po nějakém těžkém úrazu můžete více ocenit větší pozornost nebo fyzickou pomoc.

Jazyky lásky, které přijímáte a které naopak dáváte, mohou být odlišné

Vy sami můžete rádi přijímat pozornost, ale naopak rádi obdarováváte. Nebo si ceníte fyzický kontakt, ale ten oplácíte pozorností. Můžete od toho druhého ale také očekávat totéž, co vy darujete svému protějšku.

Různé kultury = různé jazyky lásky

Pojďme se podívat, jak je to ve světě. Např. ve Francii, Itálii a Španělsku je důležitý fyzický kontakt, a to nejen mezi páry. Může se jednat o i objetí nebo pusu na tvář v kamarádském vztahu. Naopak v Německu a Velké Británii upřednostňují lidé dárky. Teď se přesuneme někam dál. Třeba v Japonsku přízeň svému protějšku projevíte nejvíce dobrým jídlem. Naopak fyzický kontakt, například objetí na veřejnosti, se považuje za velmi nevhodné. Tento projev lásky se stává ale častějším u mladší japonské generace.

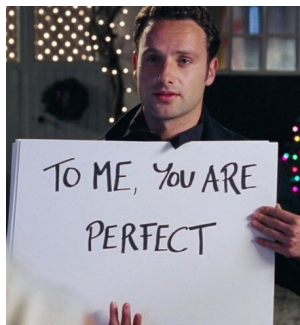
Negativní jazyk lásky

Ano, ten skutečně existuje. Znamená to, že pokud je pro někoho jazykem lásky fyzický kontakt, po hádce vás tato dotyčná osoba nechce obejmout. Ten, kdo má zase nejraději např. slova ujištění, negativní jsou urážky.

Lidé často špatně pojmenovávají jazyky lásky

Pokud člověk rád dává dárky, neznamená to, že je hned materialisticky orientovaný. Člověk, který má jako jazyk lásky dárky, pravděpodobně nad výběrem dárku velmi přemýšlí, jde tedy především o myšlenku, která je za tímto dárkem ukrytá. Může to být kniha od oblíbeného autora, nebo oblíbená značka sladkostí.

Pro shrnutí – každý z nás má svůj způsob, jak ostatním může projevit náklonnost. Pokud pochopíte, jaký love language má někdo jiný, může vám to usnadnit komunikaci a porozumění mezi vámi a daným člověkem.

Marky, Septima A

HOT NEWS

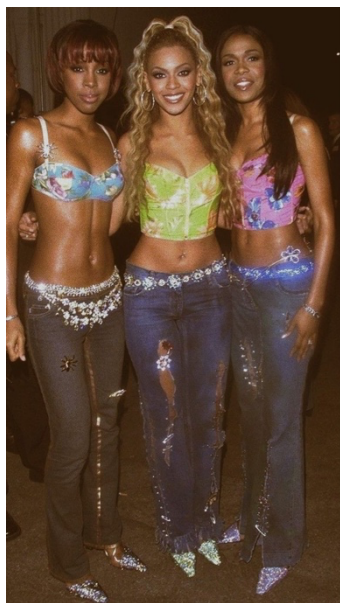
Návrat skinny džínů se stal novou nejčastější noční můrou gen Z!

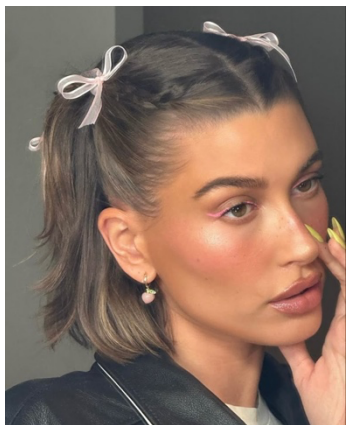
Pro někoho radostná zpráva, pro někoho tragická: módní a kosmetické trendy se neustále vracejí. Proto vytáhněte ze svých skříní upnuté kalhoty a zapomeňte také na oblíbené mašličky!

Rychlost a pomíjivost fashion a beauty trendů má obě strany – jak negativní, tak i pozitivní. Velkým mínusem je například fakt, že ve vašich oblíbených sekáčích už za 2 měsíce najdete spoustu glamour kousků, které jaksí vyšly z módy. Naopak pozitivem trendů je jejich schopnost přizpůsobit se aktuálnímu vkusu, což znamená, že si každý může najít něco, co ho vystihuje a co odpovídá jeho náladě.

Nejaktuálnější vracející se vintage trendy pocházejí z 90. let minulého století a počátku století současného. Všichni jsme v minulém roce zaznamenali návrat low rise džínů, výraznou konturu rtů a všudypřítomné třpytky – ať už v očních stínech nebo na oblečení.

K dalším typickým trendům roku 2024 patřily “slick účesy”, “blush blindness” a například “no make-up make-up”. Tyto novinky udává na trh ohromná masa lidí: celebrity, influenceři,

kosmetické značky i známí maskéři. Velkou ikonou minulého roku byla Hailey Bieber se svojí beauty značkou “Rhode Cosmetics”. Její ikonický obal na mobil s leskem na rty obletěl celý internet a stal nedílnou

součástí beauty inspirace v trendu “clean girl”.

V módě kralovaly leopardí vzory, tzv.: glamour, nebo mašličky. Nejoblíbenější barvou byla červená, kterou jsme vídali hlavně na roztomilých kardiganech a balerínkách. Bohužel se ale jedná o mikro trendy – rychle rozvíjející se trendy, které jsou obvykle populární jen na krátkou dobu. Jsou velkým problémem v souvislosti s fast fashion. Leopardí oblečení a doplňky oblíbené v roce 2024 tak už dalších pět let nevynosíte. Budou vám ležet na dně skříně a v podstatě jsou to kvůli dvouměsíčnímu trendu vyhozené peníze.

Na závěr bych samozřejmě chtěla podotknout, že fashion a beauty svět má být osobní a má vyjadřovat vaši osobnost a styl! Trendy vám mohou pomoci najít váš styl a věci, které se vám líbí. A i když se to může zdát jako klišé, ale ať si prostě každý nosí, co chce! Na skinny džíny má každý svůj názor, ale dokud je člověk se svým výběrem stylu šťastný, je to jediné, na čem doopravdy záleží.

Bety Díttrichová, 2. A

Rozhovor s absolventkou

LUCKA MILTNEROVÁ

Dnešní rozhovor bude s naší čerstvou absolventkou a bývalou šéfredaktorkou Luckou Miltnerovou. Jak se cítí po uzavření jedné dlouhé kapitoly ve svém životě, co jí náš gympl dal, jak na nás vzpomíná a jaké jsou její plány do budoucna? O tom všem si dnes popovídáme.

Jaké máš vzpomínky na naši školu?

Na gympl vzpomínám pozitivně. Moje nejoblíbenější vzpomínky jsou určitě ty z různých školních akcí, např. sportovní kurz v Chorvatku nebo maturitní ples. Chybí mi také práce v Božkopisu, kdy jsem se mohla projevit a kreativně sebe-realizovat pomocí psaní. Na to už nemám tolik prostoru a užívám si tedy každou esej, kterou píšeme bez přísného sledování zdrojů. Taky si až zpětně uvědomuji, jak super byla školní jídelna. Člověk nemusel nic moc řešit, měl zajištěný každý den oběd v pravidelnou dobu,

nemusel koukat na ceny a potýkat se s tím, že na oběd třeba během dne žádná pauza vůbec není.

Jaký obor studuješ a co tě na něm nejvíc baví?

Studuji speciální pedagogiku se zaměřením na logopedii a surdopedii na Masarykově univerzitě v Brně. V rámci studia se věnujeme i jiným disciplínám speciální pedagogiky, takže se seznamujeme s různými druhy postižení a specifickými poruchami učení, např. se zrakovými vadami, poruchami intelektu atd. Právě ta rozmanitost oboru mě velmi

baví. Míváme také často přednášky s odborníky z daného oboru, třeba minulý semestr jsme se setkali s účastnicí paralympiády, plavkyní Dominikou Míčkovou. Člověku tyto přednášky dají náhled přímo do praxe. Nejzajímavější jsou pro mě samozřejmě dvě disciplíny, které jsem si vybrala pro své zaměření, tedy logopedie a surdopedie (vzdělávání a výuka osob se sluchovým postižením).

Jak ses rozhodovala, na jakou vysokou školu se přihlášíš?

Upřímně řečeno, dlouho jsem myslela, že půjdu jiným směrem – chtěla jsem studovat učitelství francouzského jazyka a ZSV. Asi dva roky před maturitou jsem si to

rozmyslela nakonec jsem tedy došla k tomu, že by se mi líbila právě logopedie. Dnes jsem tomu opravdu ráda. Co se města týče, Brno jsem měla vždy jako záložní možnost, mou prioritou byla Praha. Tam se ale obor speciální pedagogika loni vůbec neotevřel, proto jsem zvolila Brno. Je to tady fajn, univerzita má velmi vysokou úroveň, a hlavně jsem na škole potkala skvělé lidi.

Co bys poradila letošním maturantům ohledně příprav na maturitu a přijímací zkoušky?

Nepodcenit přípravu, ale zároveň se zase zbytečně moc nestresovat. Ve výsledku to fakt není tak strašné, jak se zdá. A kdybych měla k učení doporučit něco konkrétního, tak mně hodně pomohlo, zejména k ústní zkoušce z češtiny, si ke každé otázce napsat doslovný úvod, jak začnu. Je to bod, od kterého se můžete odpíchnout, a dodá vám to jistotu v tom, že přesně víte, jak začnete a nebudete to muset řešit až u zkoušky. Takže hlavně nemlčte a něco řekněte (ideálně teda k tématu), na čtyřku to snad uhrajete. Přeji vám všem hodně sil, mnoho štěstí a úspěch!

Jak se liší studium na vysoké škole od středoškolského života?

Vysokoškolský život je úplně jiný než ten středoškolský. Řekla bych, že vysoká je o dost volnější než gympl. Je hodně na vás, jak se svým časem naložíte a jestli si práci necháte na poslední chvíli, nebo se jí budete věnovat průběžně. Právě to je výhoda a zároveň i nevýhoda vysoké školy. Pro mě byl také velkou změnou rozvrh. Ten totiž nefunguje tak, že jste ve škole každý den od pondělí do pátku od osmi do dvou. Jsou dny, kdy jsem ve škole od osmi od rána do osmi večera, a to v podstatě bez přestávek. Jiné dny jdu do školy třeba jen na jednu dvouhodinovou přednášku v šest večer. Výuka je méně kontaktní. Hodiny na gymplu nejvíce připomínají semináře, ve kterých je třeba jen 20 lidí a musíte se tam aktivně zapojovat. Tohle jsou asi ty největší rozdíly. Samozřejmě by se toho ale našlo více. A co mě překvapilo? Nevím, jestli se toto dá aplikovat na všechny obory, ale ten můj vyžaduje určité charakterové vlastnosti posluchačů, takže jsem zjistila, že jsme si na oboru snad všichni povahově hodně podobní. Tak nějak přirozeně jsme si sedli, mám „třídu“ plnou skvělých hodných holek, se kterými si mám vždy co říct, a kolektivně si tak nějak rozumíme.

Jaké máš plány do budoucna?

Momentálně rozhodně plánuji zůstat v oboru a nemyslím si, že se to změní. Během prvního semestru jsem měla krizové momenty, kdy jsem si nebyla na 100 % jistá, jestli jsem na správném místě. Nakonec jsem se však utvrdila v tom, že jsem spokojená a že mě můj obor doopravdy baví, zajímá a vidím v něm budoucnost. Takže se vidím jako klinická logopedka. Bude to však hodně náročná cesta doprovázená dalším vzděláváním a zkouškami i po dokončení VŠ, tak mi držte palce, ať u toho vydržím. :D

Tereza Morcinková, Septima A

playlist

podle Ivči Przywarové

Deep song

Green Day – Wake Me Up When September Ends

Píseň mi poprvé zazněla ve sluchátkách, když jsem se po jednom z náročnějších školních dní vracela vlakem domů. Překvapilo mě, jak dokonale dokázala vystihnout mé aktuální pocity, což mě rovněž přimělo ji zařadit jako jednu z prvních do svého repertoáru v rámci klavírní improvizace, které se věnuji přibližně stejnou dobu. Dnes už její místo mezi deep songy nahradily jiné skladby, ale občas, když tak sedím u klavíru a přemýšlím, jakou další píseň si chci zazpívat a zahrát, napadne mě právě ona.

Oldies but goldies

Guns N' Roses – Paradise City

Jen těžko bych hledala písničku, která by lépe navodila atmosféru starých časů než „Take me down to the paradise city, where the grass is green and the girls are pretty...“. Pokaždé, když se ozve v mých sluchátkách, mám pocit, že svět okolo mě je jen nějaká iluze, a ve skutečnosti se nacházím někde daleko od civilizace, v divoké a krásné krajině. Mým snem vždy bylo slyšet tuhle písničku naživo, nejlépe v doprovodu mé nejlepší kamarádky, protože se během let stala naší neoficiální hymnou, a zpíváme ji téměř pokaždé, když se vidíme.

Srdcovka

blink-182 – What's My Age Again

Nepamatuji si jedinou jízdu autem s mými kámoši, kdy by tato srdcovka nezazněla. Občas spolu vyrážíme na různé akce, a jelikož všichni máme dost podobný hudební vkus, nepsané pravidlo naší cesty je jasné – jeden vezme auto, postupně přibere všechny ostatní, naladí na reprácích vozu *What's My Age Again* a můžeme

vyrazit! Líbí se mi, jak vystihuje naši spontánnost, mindset „bezstarostného“ člověka, a především naše šílené nálady, které minimálně lidé z mého nejbližšího okolí dobře znají.

Píseň, která rozhýbe boky

Imagine Dragons – Nice To Meet You

Mnoho písní mě dokáže nabudit a rozhýbat, ale že by byly vyloženě taneční, to se říct nedá, minimálně pokud neděláte breakdance. Imagine Dragons však minulé léto přišli se songem, jehož první poslech mě dokonale dokázal přenést na taneční parket. I když tato skladba úplně nezapadá do mnou obvykle poslouchaných žánrů, při jejím lehkém beatu dokážu skvěle vypnout.

Stuck in my heart

Red Hot Chilli Peppers – The Longest Wave

Asi nedokážu s přesností definovat, čím mě tato písnička zaujala. Jedno je však jisté – když už se jednou za čas objeví v mé hlavě, je těžké na ni přestat myslet. Daný den jsem schopná si ji pustit klidně 5×, a i přesto mě neomrzí. Red Hot Chilli Peppers poslouchám ráda a vybrat jen jednu nejoblíbenější písničku bych nedokázala, protože každá je pro mě něčím specifická, a má své místo v playlistu. Ale do této rubriky musím jednoznačně zařadit právě *The Longest Wave*.

Nostalgická

ABBA – Mamma Mia

Mnozí z vás si určitě řeknou, že méně originální skladbu jsem si snad ani vybrat nemohla. To však neznáte kontext, kvůli kterému jsem ji rozhodně nemohla vynechat. Její poslech mi vyvolává vzpomínky na mého dědu, který byl dlouhá léta zaměstnán v ústavu pohřební služby, a právě *Mamma Mia* měl odnepaměti jako vyzvánění v telefonu. Pokaždé se mi vybaví scéna jako z filmu; děda, který mě ještě jako malou holčičku veze pohřební dodávkou, přičemž zazní počáteční tóny tohoto ikonického hitu sedmdesátek, následované jeho úšklebkem poté, co zjišťuje, že mu volá šéfová...

Bety Dittrichová, 2. A

JSEM BOŽSKÁ

- Film z roku 2018
- Romantická komedie
- Téma sebepřijetí, sebehodnoty, krásy, vnímání sebe sama a nerealistický standardů krásy propagovaných ve společnosti

Renee Bennett (Amy Schumer) se považuje za neatraktivní a nejistou ženu. Při její návštěvě fitka na spinningovém kole spadne a bouchne se do hlavy. Po probuzení z bezvědomí má pocit, že je několikanásobně krásnější, a najednou je sebevědomá. Tohle ji naprosto změní život. Přijde jí, že s ní muži více flirtují, že dostává lepší pracovní příležitosti a její kamarádky ji vůbec nepoznávají. Přitom vypadá pořád stejně! V průběhu filmu změní celý svůj mindset a na konci zjistí, že vlastně její krása vyzařuje zevnitř, i když vypadá pořád stejně.

Myslím si, že tento film přesně vystihuje, jak je důležité naše životní nastavení. Občas mi chování Renee přišlo trochu šílené, ale postupem času jsem si uvědomila, že i když dívka vypadá pořád stejně, všechny ve svém okolí přesvědčí o tom, že jak se chováte vy k ostatním, budete jimi opětovně přijímáni.

Marky, Septima A

KŘÍK, KTERÝ NEEEXISTUJE

villonská balada

Tereza Wróblová, Kvinta A

Slýchám hudbu deště, větru,
slýchám zpěvy ptáků shůry,
slýchám hudbu na sto metrů,

slýchám zpěvy bolu stvůry,
slýchám tóny stébel trávy,
slýchám píseň mucholapek,
slýchám tóny blahé zprávy,
slýchám píseň krve kapek.

Slýchám šeptání odevšad,
slýchám to tak tuze rád.

Slýchám šelest šatu smrtky,
slýchám bzukot octomilek,
slýchám šelest skoku srnky
slýchám bzukot nevěstinek,
slýchám bolest někde uvnitř,
slýchám touhy chudých, mrtvých,
slýchám bolest skonu uvnitř,

slýchám touhy šer, tmy, tich.
Slýchám broukání odevšad,
slýchám to tak tuze rád.

Slýchám dusot kopyt sobů,
slýchám potůčků stékání,
slýchám halas krutých lovců,
slýchám mršin sténání.

Slýchám jekot vzpoury Norů,
slýchám seker vrzání,
slýchám jekot hrůzy vzdoru,
slýchám kostí řezání.

Slýchám šuškáni odevšad,
slýchám to tak tuze rád.

Slýchám hudbu, zpěvy, tóny,
slýchám bzukot, jekot, touhy,
slýchám zubatou se smát,
tak proč slýchám to tuze rád?

POMOZTE NÁM!

STUDENTKY GYMNÁZIA
JOSEFA BOŽKA ZALOŽILY
SBÍRKU NA VYVRTÁNÍ
220 METRŮ HLUBOKÉ
STUDNY MASAJŮM.

@pramen_zivota__

